

ТАКА Е ПО НАШЕНСКО

Отишли господарь и ратай да заравят лозята. Когато приближило обѣдъ, господарьтъ накършилъ нѣколко клонки отъ орѣха, който, още зеленъ, се дигалъ срѣдъ лозето, и послалъ до дънера му на сѣнка. После извадилъ отъ окаченигѣ дисаги кое-що, наслагалъ го на листигѣ, нарѣзалъ хлѣбъ и поканилъ ратая.

— Какво ще кажешъ, ха! Време е да се наобѣд-ваме.

— Че то отдавна си бѣше време, ама . . . измърморилъ ратаятъ, оставилъ мотиката до една лоза, приближилъ се и скръстилъ крака подъ дънера.

Яли, що яли, и ратаятъ запоглеждалъ къмъ дисагигѣ. Господарьтъ забелязалъ, на кжде поглежда той, и го запиталъ:

— Гладенъ ли си още?

— А че . . . що работа падна!

— Е, тогава нека и да пладнуваме. Казва, и си мисли: нѣма да се губи време за ядене пакъ, когато запладни.

— Бива, бива, — съгласилъ се ратаятъ.

Господарьтъ извадилъ още нѣщо отъ дисагигѣ.

Гладенъ, ратаятъ лапалъ залъкъ следъ залъкъ и си мълчалъ.

Когато свършили и пладнуването, ратаятъ запоглеждалъ пакъ къмъ дисагигѣ.

— Знаешъ ли какво, господарьо? Хайде и да вечеряме.

Господарьтъ това и чакалъ, ала се присторилъ, че не го дочулъ.

— Какво каза?

— И да вечеряме, — рекохъ. И тѣй, и тѣй нѣма да мине безъ вечеря, баремъ да изкараме всичко изеднажъ.

Господарьтъ се надигналъ и надзърналъ въ дисагигѣ: половината отъ хлѣба стои; стои и половината отъ сиренето. Колкото и да яде ратая, все ще остане нѣщо. По-малко ядене, повече работа. Добра е смѣтката. И отрѣзва по-тънки рѣзани за себе си и за